

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 252

гр. Пловдив, 04.07.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
 Велина Ем. Антонова

като разгледа докладваното от Михаела Хр. Буюклиева Въззивно частно наказателно дело № 20225000600255 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.243, ал.8 от НПК.

Образувано е по жалба на А.В.П., чрез повереника му адв.В.С., срещу определение № 445/27.05.2022г. на Окръжен съд гр.Пловдив, постановено по ЧНД № 852/2022г. по описа на същия съд.

Съдебният акт се атакува като незаконосъобразен и необоснован. Прави се искане за неговата отмяна и връщане на делото със задължителни указания за събиране и проверка на доказателствата и относно прилагането на закона.

Пловдивският апелативен съд, след като се запозна с материалите по делото и с изложеното от страните, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок, от процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт. Разгледана по същество **е неоснователна**.

Досъдебно производство № *г. по описа на Шесто РУ при ОД на МВР гр. П. е водено за престъпление по чл.115 вр. чл.18, ал.1 от НК с пострадад А.В.П... В хода на разследването няма привлечено към наказателна отговорност лице.

С постановление от 10.05.2022г., постановено по преписка № 2942/2022г., Окръжна прокуратура гр.Пловдив е прекратила наказателното

производство на основание чл.243, ал.1, т.1 вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК, т.е. поради липса на престъпление.

По повод жалба на А.В.П., чрез неговия повереник, преценейки прокурорския акт, Окръжен съд гр.Пловдив е приел, че той е законосъобразен и обоснован. Сигнал е до извода, че разследването е проведено всестранично и пълно, както и че от събраните по делото доказателства не може да се направи извод за извършено престъпление от общ характер. Потвърдил е обжалваното постановление на Окръжна прокуратура гр.Пловдив.

Пловдивският апелативен съд споделя изводите на първоинстанционния съд.

В атакувания съдебен акт Окръжен съд гр.Пловдив е спрял вниманието си върху събрания доказателствен материал и установената въз основа на него фактическа обстановка. Изградил е своите изводи, подлагайки на анализ, поотделно и в съвкупност, всички доказателства по делото. Правилно е приел, че в хода на разследването са събрани доказателствата, необходими за разкриване на обективната истина и не се налага събиране на други.

Прави впечатление, че жалбата, поставила началото на настоящото производство, е идентична по съдържание с тази, по която се е произнесъл първостепенният съд. Същият е обсъдил доказателствените искания за събиране на гласни доказателства и обосновано им е отговорил. Въззивният състав изцяло споделя изложените съображения.

Законосъобразно решаващият съд е приел, че показанията на свидетеля М., в които възпроизвежда съдържанието на проведената беседа със С. Г. и самопризнанието, което е направил пред него, не трябва да се включат в доказателствената съвкупност. Те представляват възпроизвеждане на предпроцесуални обяснения на лицето и не могат да се вземат предвид. При приобщаване на информация, предоставена от обвиняемо, респ.уличено лице, за обстоятелства, включени в предмета на доказване, чрез способ, различен от разпит на обвиняем, е налице заобикаляне на строго лимитираните в процесуалния кодекс правила за събиране и проверка на доказателства. Правото на всяко лице да запази мълчание и правото да не се самоуличава в престъпление са всеобщо признати европейски стандарти и представляват неотменима част от правото на справедлив процес. В този смисъл е и практиката на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ /Решение от

06.06.2000г. по дело М. срещу Обединеното кралство, Решение по дело Б. срещу Франция, Решение по дело Л. срещу Украйна/. Тя се споделя и от ВКС /Решение № 33/17.02.2010г. по н.д. № 700/2009г., III н.о., Решение № 221/18.05.2009г. по н.д. № 131/2009г., II н.о., Решение № 391/25.10.2013г. по н.д. № 1220/2013г., III н. о./. Поради това е безпредметно да се разпитва полицейският служител снел горните обяснения, тъй като неговите показания не биха имали доказателствена стойност.

Настоящата инстанция намира за неоснователно възражението в жалбата, че заключението на тройната комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза почива само на показанията на свидетелката М.Г., майка на С. Г.. Експертите са проследили и предишни прегледи и съдържащата се за него информация в ЦПЗ гр. П. от 2006г. Заключение на вещите лица е пълно, ясно и обосновано, не възникват съмнения за неговата правилност, поради което не се налага назначаването на допълнителна или повторна експертиза съгласно чл.153 от НПК. Според постоянната практика на ВКС обстоятелството, че дадено заключение не удовлетворява тезата на някоя от страните, не е измежду законовите предпоставки за назначаване на допълнителна или повторна експертиза /Р-57-2012г., Р-339-2011г., Р-215-2011г., Р-428-2009г./.

Вещите лица са категорични, че С. Г. страда от психично заболяване - параноидна шизофрения. Към инкриминираната дата състоянието му покрива критериите на категорията продължително разстройство на съзнанието. Не е бил в състояние да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи, както и понастоящем. Не е в състояние да дава достоверни обяснения относно фактите, имащи значение за делото. Не може да участва в етапите на наказателния процес и да се защитава сам. Не може да престоява в местата за лишаване от свобода поради риск от физическо опасно болестно поведение, което би застрашил околните и него. Нуждае се от принудителна медицинска мярка по чл.89, б."б" от НК - настаняване за продължително активно лечение в ДПБ Л..

Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си да обсъди събраните доказателства, да прецени необходимостта от приобщаване на други с оглед всеостранност и пълнота на разследването. Изложил е своето виждане за фактическата установеност. Отделил е спорното от безспорното.

Направил е дължимия анализ на доказателствената съвкупност. Посочил е изводите, до които е стигнал, мотивирайки се. Отговорил е на оплакванията в жалбата. Приел е, че С. Г. е наказателно неотговорно лице, поради което не може да бъде субект на престъпление.

При проверка на тази му дейност въззивният състав не установи пороци. Констатира, че първостепенният съд е демонстрирал дължимия юридически усет при контрола на законосъобразността и обосноваността на обжалвания прокурорски акт. С. Г. е физическо лице, достигнало 18-годишната възраст. Не е налице обаче третото задължително качество на субекта на престъплението съгласно чл.31, ал.1 от НК, а именно да притежава нормална психика. Поради продължително разстройство на съзнанието той не може да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи. Следователно е невменяем, което го прави наказателно неотговорен по смисъла на чл.33, ал.1 от НК.

С оглед на изложеното, Пловдивският апелативен съд счита, че определението на Окръжен съд гр.Пловдив е законосъобразно и обосновано и като такова следва да се потвърди, а жалбата, като неоснователна, да се остави без уважение.

Поради горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 445/27.05.2022г. на Окръжен съд гр.Пловдив, постановено по ЧНД № 852/2022г. по описа на същия съд.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____